

## Jēzus satiek samarieti

**Bībeles lasījums:** Jāņa 4:4–42

**Atmiņas pants:** “Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.”  
(Jāņa 4:14)

Pēc Lieldienām Jēzus kādu laiku palika Jūdejā, sludinādams un dziedinādams tautu. Pēc tam ar grupu apustuļu Viņš aizgāja uz ziemeļiem Galilejas virzienā. Pa ceļam viņi apstājās Ziharā – pilsētā, kas piederēja samariešiem. Kā tu, iespējams, atceries, šī tauta izveidojās no ienācējiem, kurus Asīrijas ķēniņš atveda uz Palestīnu, kad bija saņēmis gūstā israēliešus. Samarieši šeit bija dzīvojuši jau simtiem gadu un uzskatīja, ka šī zeme pēc likuma pieder viņiem tāpat kā jūdiem. Bet ebreji neieredzēja samariešus un nevēlējās ar tiem nekā kopīga.

Jēzus mācekļi aizgāja uz Ziharu nopirkt maizi, bet Jēzus, dienas ceļojuma nogurdināts, pa to laiku apsēdās pie akas atpūsties. Šo aku sauca par Jēkaba aku, jo tauta ticēja, ka savulaik Jēkabs, iedams šeit garām, to bija izracis.

Tieši tajā brīdī kāda samariešu sieva pienāca pie akas ar krūzi. Nolikusi krūzi, viņa iesmēla ūdeni.

Tad Jēzus sievieti uzrunāja.

“Dod Man dzert!” Viņš sacīja. Sieviete paskatījās uz Viņu ar izbrīnu.

“Kā Tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samarietes?” Jo jūdi ar samariešiem nesagājās.

Bet Viņam tas neko nenožīmēja, Viņš mīlēja visus, neskatoties uz cilvēku izcelsmi un tautību.

“Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: dod Man dzert,” Viņš teica, “tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš tev dotu dzīvu ūdeni.”

“Kungs, Tev nav smeļamā trauka, un aka ir dziļa,” sacīja sieviete. “Vai Tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums aku devis?”

Jēzus atbildēja ar vārdiem, kas dzīvos mūžīgi: “Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps. Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.”

Sieviete uztvēra šajos vārdos pausto domu, bet sevišķi viņai prātā iespiedās vārds “ikviens”. Viņa saprata, ka tas attiecas arī uz viņu, samarieti.

“Kungs, dod man tādu ūdeni,” viņa sacīja, “ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt!”

Jēzus pasmaidīja par samarietes naivumu un izmantoja izdevību ar viņu parunāt.

“Ej, sauc savu vīru un nāc šurp!” Viņš teica. Sieviete pašūpoja galvu un noteica: “Man nav vīra.”

“Tu pareizi esi sacījusi,” Jēzus atbildēja. “Pieci vīri tev ir bijuši, bet, kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs.”

Sievietes acis izbrīnā iepletās. Kā šis svešinieks varēja zināt par viņu to visu?

“Tu esi pravietis!” viņa nočukstēja.

Sieviete mēģināja mainīt sarunas tēmu un jautāja Jēzum, kur jānotiek pielūgšanai – Jeruzalemē vai Samarijā. Bet Jēzus sievietes domas vērta uz vareno Debesu valstību.

“Dievs ir Gars,” Viņš tai sacīja, “un, kas Viņu pielūdz, tiem to būs pielūgt garā un patiesībā.”

Citiem vārdiem sakot, vietai nav nekādas nozīmes. Vienalga, jūds vai samarietis, visi var kalpot Dievam jebkurā vietā. Galvenais ir gars, kādā notiek pielūgsmē.

Saruna pamazām pievērsās Mesijas atnākšanai.

“Es zinu, ka jānāk Mesijam,” samariete sacīja. “Kad Viņš nāks, Tas mums visu izstāstīs.”

Viņa šai brīdī bija tik tuvu Debesu valstībai! Tik tuvu! Jēzus vēlējās sievieti tajā ievest.

“Es tas esmu, kas ar tevi runā,” Viņš klusi sacīja.

Mēs nezinām, ko atbildēja sieviete, jo šajā brīdī atgriezās apustuļi ar pārtiku.

Viņi bija izbrīnījušies, ieraugot Jēzu sarunājamies ar samariešu sievu. Vai tiešām Viņš nezināja, ka sieviete ir samariete? Vai tiešām Viņš nezināja, cik tā ir slikta sieviete? Bet viņi šīs domas noklusēja.

“Ēd, Mācītāj,” viņi sacīja, nolikdami Pestītāja priekšā pārtiku.

Bet Jēzus nevēlējās ēst, Viņš domāja par nelaimīgo sievieti, par to, cik tuvu viņa atradās patiesības atziņai. Glābējs redzēja, cik steidzīgi samariete skrien uz pilsētu. Viņš zināja, kas notiks tālāk.

Mācekļiem par izbrīnu Kristus sacīja: “Vai jūs nesakāt: vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatāit druvas, jo viņas ir baltas pļaujai.”

Ko Viņš ar to domāja? Mācekļi nesaprata. Protams, līdz pļaujai vēl atlikuši četri mēneši. Bet kādā veidā jau tagad var ievākt ražu? Tad mācekļi to ieraudzīja.

Pēkšņi pilsētas vārtos parādījās liels satrauktu ļaužu pūlis – vīri, sievas, meitenes un zēni. Viņi visi steidzās uz aku. Viņu vidū bija sieviete, kura bija sarunājusies ar Jēzu. Viņa skrēja un satraukti sauca: “Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tikai tas nav Kristus?”

Kas tā bija par pļauju! Cik ātri tā nogatavojās! Nevajadzēja gaidīt vēl četrus mēnešus, lai novāktu šo bagāto ražu, bija vajadzīga tikai četrus minūšu saruna ar Jēzu. Ļaudis nāca un nāca. Viņi vēlējās paši redzēt un uzklaustīt Pestītāja vēsti.

Samariešu pļauja nesa augļus Jēzus mūžīgajai mīlestības valstībai.

(Arturs Maksvels “Bībeles stāsti bērniem”)